

Tatjana Vlasova foto

Biļetes uz viņas solokonzertiem burtiski izķēra teju pirms gada. Oktobra beigās Cēsīs un Rīgā Latvijas Nacionālajā operā dziedās viena no starptautiski atpazīstamākajām latviešu operdziedātājām, kuras repertuārā ir vairāk nekā četrdesmit piecas lielas lomas un kura nupat septembrī nosvinēja 45 gadu jubileju. Marina Rebeka.

Vīnes operā Šarla Guno operā "Romeo un Džuljeta" kopā ar Huanu Djego Floresu.

“OPERA IR LABĀKA PAR ZĀLĒM”

VITA KRAUJA

FOTO NO MARINAS REBEKAS PERSONISKĀ KRĀJUMA

Bet tiem, kam nav izdevies tikt pie biļetēm Andreja Žagara fonda rīkotajos koncertos ne Cēsīs, ne Rīgā, būs iespēja Marinu Rebeku satikt Latvijas Mūzikas akadēmijā. Tiesa, nevis dzirdēt mākslinieci uz skatuves, bet redzēt zālē. Jo viņa būs Jāzepa Vītola 5. starptautiskā vokālistu konkursa žūrijas priekšsēdētāja. Konkurss notiks no 8. līdz 13. oktobrim, un to kopā ar Marinu Rebeku vērtēs Vokālās katedras vadītāja Aira Rūrāne, Latvijas Nacionālās operas un baleta kastinga vadītāja Ilze Sprancmane, Halles operas mākslinieciskais vadītājs, kontrtenors Aksels Kēlers, kā arī Tulūzas operas mākslinieciskais direktors Kristofs Gristi.

Marina Rebeka saka: “Velos uzteikt visus jauniešus par to, ka viņi ir pārvarējuši šaubas un bailes un spēruši šo, manuprāt, svarīgo soli savā izaugsmē. Starptautiska mēroga konkurss ir izaicinājums sev pašam, savām spējām un talantam, saviem nerviem, vokālajai tehnikai un skatuviskajām prasmēm. Tā ir uzdrīkstēšanās un drosmē pieteikties sevi un izpaust grūtos psiholoģiskos apstākļos. No sirds visiem novēlu veiksmi un drosmi!”

Bet vaicāta par mīļāko dāvanu pašas nupat nosvinētajā četrdesmit piektajā dzimšanas dienā, dziedātāja atteic – manas meitas Katrīnas zīmēts apsveikums, manu vecāku dāvinātas pusdienas un puķes un LTV1 programma “Daudz laimes, jubilār!”, kuru visi kopā noskatījāmies.

Nupat izskanējusi vēl viena Latviju iepriecinoša ziņa: prestižās Starptautiskās Operas balvas (The International Opera Awards) lasītāju balvai šoruden nominētas divas spožās latviešu operdivas Marina Rebeka un Elīna Garanča.

Līdz 13. oktobrim reizi dienā par savu favorīti var nobalsot saitē: <https://opera-awards.org/vote/>. Apbalvošanas ceremonija notiks 13. novembrī Grieķijas Nacionālajā operā.

Marina, vai atceraties, kad iepriekšējo reizi uzstājāties mājās un kāda pēdgarša bija jums pašai?

Protams. Tas bija 27. Dziesmu svētku noslēguma koncerts Mežaparka Lielajā estrādē. Vakars burvīgs un atmiņu pilns. Kad kādreiz piedalījos Dziesmu svētkos vēl kā koriste, sapņoju atgriezties un atkal dziedāt Lielajā estrādē, bet nekad nebūtu iedomājusies, ka tas notiks pašā svētku vainagojumā ar mani kā solisti. Par šo burvīgo iespēju man jāpateicas diriģentei Airai Birziņai. Togad pavasarī dziedāju teātri “La Scala” Pučīni “Bohēmā”. Aira bija atbraukusi palīdzēt sagatavoties Dziesmu svētkiem Milānas latviešu korim, kas visi bija atnākuši uz manu izrādi. Tiekoties pēc izrādes pie mākslinieku ieejas, ieminējos, ka allaž sapņoju piedalīties Dziesmu svētkos. Pēc kāda laika diriģente piezvanīja un piedāvāja dziedāt Selgas Mencēs “Kur tu biji, bāleliņi” Airas pašas vadībā kopā ar lielo Dziesmu svētku kopkori Mežaparka estrādē. Aizkustinoši un negaidīti. Paldies Airai!

Ja tāds piedāvājums jums tiktu izteikts arī nākamajiem Vispārējiem latviešu dziesmu un deju svētkiem, kas notiks 2028. gadā un kam ideju koncepciju konkursus izsludinās jau nākamajā, 2026. gadā, ko jūs vēlētos dziedāt un kāpēc?

Raimoda Paula “Manai Dzimtenei”. Tā ir dziesma, kas vienmēr mani savīļņojusi un kas ir mūsu tautas un Dziesmu svētku gars. Nezinu, vai tā būtu

MARINA REBEKA

Latviešu operdziedātāja
Dzimusi 1980. gada 10. septembrī Rīgā
2006. gadā absolvējusi Romas Starptautisko mūzikas akadēmiju
2007. gadā absolvējusi Svētās Cecīlijas Romas mūzikas akadēmiju
Sadarbojusies ar pasaulē atzītiem diriģentiem – Rikardo Muti, Zubinu Metu, Gustavo Dudamelu, Fabio Luizi u. c.
Uzstājusies pasaulē prestižākajos opernamos – “La Scala” Milānā, Bastīlijas operā Parīzē, Ņujorkas Metropoles operā, Karaliskajā Koventgārdena opernamā Londonā un citur
Daudzu starptautisku balvu laureāte
2020. gadā ieguvusi Starptautisko klasiskās mūzikas balvu kā “Gada mūziķe”
Skaņu ierakstu kompānijas “Prima Classic” dibinātāja un īpašniece
2016. gadā apbalvota ar Triju Zvaigžņu ordeni

piemērota dziedājumam ar solo balsi, lai kam jau ne, bet nu mīļa šī dziesma man ir dikti. Arī Imanta Kalniņa un Māras Zālītes dziesma kinofilmā “Spridītis” – “... virs galvas mūžīgs Piena Ceļš un mūžīgs ceļš zem kājām, kas ved uz zemi laimīgo, un izrādās – uz mājām...” Tas ir mans stāsts!

Vai sekojāt šajā vasarā notikušajiem Skolu jaunatnes dziesmu svētkiem?

Šovasar dziedāju Bellīni operā “Norma” Milānas teātri “La Scala”. Pirms manis titullomu tur dziedāja Monserata Kavaljē un pirms viņas Marija Kallasa. Atbildība milzīga un stress liels. Visas izrādes izpirka dažu dienu laikā. Mēģinājumu process arī bija ļoti piesātināts. »

» Tā nu Skolēnu dziesmu svētki man paslīdēja garām. Ceru nākamreiz būt klāt un izbaudīt tos pilnībā.

Varbūt skolēnu svētkos piedalījās jūsu meita Katrīna?

O, nē! Milānā bijām abas.

Dziesmu svētku tradīcijai veltītā filma “Zeme, kas dzied”, kurā jūs filmējaties, vēstīja arī par to, ka bija laiki, kad pat dziedāšanas svētkos priekšroka tika dota vīriešiem, bet sievietēm tiesības dziedāt bija jāizcīnā. Vai esat sašķārusies ar situāciju vai bijusi tādas lieciniece, kad kritērijs diemžēl ir cilvēka dzimums?

Man tādas situācijas nav bijušas.

Daudzās profesijās sievietēm agrāk nebija iespējams pašizpausties, tagad šī situācija pasaulē ir mainījusies.

Runājot par notikumiem pasaulē citā aspektā – vai Putina agresiju Ukrainā kolēģi mūziķi no citām valstīm uztver ar tikpat lielām bažām kā baltieši?

Pēdējos gados pasaulē notiekošais arī mākslinieku nevar atstāt vienaldzīgu. Kad Ukrainā sākās karš, teātri “La Scala” dziedāju Žila Masnē operā “Taīda”. Ar mani kopā bija Jevgēnija Plužnikova no Ukrainas. Tajā vakarā, publikai pēc izrādes aplaudējot, Jevgēnija uz skatuves iznesa Ukrainas karogu. Visi bija dziļi aizkustināti un skumji. Karš vienmēr ir slikts.

Un nu par tik ilgi gaidītajiem jūsu solokonzertiem Cēsīs un Rīgā. Tā laikam laba sajūta, ka biļetes, par spīti samērā augstai cenai, ķertin izkertas jau pavasarī?

Jā, sajūta burvīga. Uz pirmo koncertu Cēsīs biļetes izpērka divu nedēļu laikā, neskatoties uz to, ka koncerts bija paredzēts pēc gada. Es zinu un jūtu, ka mūsu publika mani ļoti gaida un mīl. Bieži vien satieku latviešus pēc manām izrādēm ārzemēs Vīnē, Milānā, Parīzē un citur. Cilvēki bieži jautā: kad tad dziedāsi mājās? Tagad varu teikt, ka drīz.

Diemžēl Rīgā nav koncertzāles un Cēsu koncertzāle ir par mazu, tādēļ pēc pirmā koncerta ātrās izpārdošanas tika izlemts rīkot otru koncertu Latvijas Nacionālajā operā.

Ārpus tā, ko var izlasīt jūsu solokonzerta afišās, kā teiktu jūs pati, kādas būs un kādēļ tieši tāds?

Kopš pēdējās reizes, kad uzstājos Latvijā, mans repertuārs ir mainījies. Nācis klāt daudz skaistu un interesantu lomu. Šobrīd es pārsvarā dziedu dramatiskā belkanto repertuāru, Verdi un Pučīni. Tā kā abu pasauleslaveno skaņražu pūrā ir ļoti daudz pazīstamu operas hitu,

izdomāju nodziedāt programmu, kur pirmā daļa būs Verdi un otrā Pučīni.

Esat uzstājusies ar daudziem pasaulē slaveniem orķestriem. Kāda ir sajūta muzicēt kopā ar Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri?

Ar LNSO pirmo reizi uzstājos 2009. gadā, dziedot Brāmsa “Vācu rekviēmu”, pēc tam sekoja mans solokonzerts 2012. gadā. Pazīstu daudzus orķestra mūziķus, daži ir mani bijušie kursa biedri, ar dažiem tikāties citos muzikālos projektos vai albumu ierakstos. Muzicēt ar savējiem vienmēr ir aizkustinoši un atbildīgi.

Muzicējot kopā ar pianistu Andreju Osokinu.

Milānā dzimušais itāļu diriģents Mikēle Gamba, kurš būs pie pulsts jūsu solokonzertā, muzicējis uz daudzām pasaules skatuvēm, bet Latvijā viesosies pirmoreiz. Vai jūs kādreiz jau esat tikušies?

Solokonzertiem un citreiz arī izrādēm diriģentus izvēlos pati. Ar Mikēli Gambu kopā veidojām Kerubīni operas “Medeja” iestudējumu Milānas teātrī “La Scala”. Pēc tam vairākkārt gribējām tikties kādā citā projektā, bet kaut kā nesanāca. Šoreiz, par laimi, Mikele bija brīvs un varēja atbraukt uz Latviju, kur viņš līdz šim nekad nav uzstājies.

Esat muzicējusi ar daudziem pasaulē slaveniem diriģentiem. Vai varat padalīties pieredzē, kas bijusi tik spilgta, ka palikusi atmiņā uz mūžu?

Kā pirmā laikam jāmin mana debija Zalcburgas festivālā 2009. gadā, kad pirmo reizi satiku ģeniālo Rikardo Muti. Šis mūziķis iedvesmoja mani ar savām milzīgajām darbaspējām, ar iedziļināšanos

vismazākajās detaļās, ar teksta un rakstura dziļo izpratni un analīzi. Vēlāk bieži vien piedalījos citos maestro Muti mēģinājumos arī tad, kad pati nebiju iesaistīta iestudējumā, kā, piemēram, Romas operā uzveduma “Simons Bokanegra” laikā. Mums diemžēl tā arī nesanāca atkal satikties ar maestro uz skatuves.

Otrs ģēnijs ir Zubins Meta. Unikāls savā spējā izprast dziedātāja dabu, iedvesmot viņu, pašam vai dziedot līdz katru frāzi. Ar Zubinu sastrādājāmies vairākkārt. Pirmoreiz, kad skaistajā Valensijas opernamā dziedāju Mikaelu Bi-

zē operā “Karmena”, kur titullomā, starp citu, bija Elina Garanča. Tad sekoja mana Violeta Valerī “Traviatā” teātrī “La Scala”, ko atvēra pēc kovidā pandēmijas 2020. gadā. Drīz pēc tam debietu Dezdemonas lomā maestro vadībā Florences Maija festivālā...

Ir arī daudzi jaunākas paaudzes gudri un talantīgi diriģenti, bet negribu kādu izcelt, neminot pārējos, kas to būtu pelnījuši.

Teicāt, ka uz vienas skatuves esat bijusi kopā ar Elinu Garanču. Varbūt ar vēl kādu no pasaulē pazīstamajiem latviešu operdziedātājiem?

Ar Elinu Garanču kopā operā esam dziedājušas divreiz. Pirmā bija jau minētā reize 2010. gada vasarā. Otrā reizi liktenis mūs sveda kopā 2023. gada rudenī operas “Aīda” jauniestudējumā Berlīnes Valsts operā.

Ineses Galantes talantu apbrīnoju, vēl mācoties Rīgā.

Ingu Kalnu ļoti labi pazīstu vēl no jaunības, kad vai katru sestdienu un

svētdienu sēdēju viņas mājās, mācoties solfedžo un harmoniju privāti pie Ingas burvīgās mammas Tamāras Kalnas.

Ar Aleksandru Antoņenko kopā studējām “Mediņos” – viņš pēdējā kursā, es pirmajā. Ilgi sekoju viņa izaugsmei mūsu Baltajā namā manu studiju laikā. Pēcāk tikāties vairākkārt ārzemēs un tad nodziedājām “Normu” Latvijas Nacionālajā operā 2017. gadā. Aleksandrs Antoņenko ir ārkārtīgi muzikāls un talantīgs dziedātājs.

Ar Egilu Siliņu gan sadarbības nekad nav bijis.

Marina Rebeka Verdi “Traviatā” Vīnes operā kopā ar bijušo vīru ukraiņu tenoru Dmitro Popovu 2016. g.

Vai Lietuvai un Igaunijai ir apmēram tāds pats pasaulē pazīstamu operdziedātāju zvaigznājs?

Lietuvā arī ir daudz talantīgu dziedātāju. Visiem vienmēr jautājums, kā tik mazās valstīs rodas tik daudz talantīgu mūziķu. Man liekas, tie ir mūsu mūzikas izglītības sistēmas, mūsu cītības, darbaspēju un mūsu kultūras nopelni. Pie mums taču teju katrs savam vaļaspriekam dzied vai dejo!

Latvijas Nacionālajā operā esat dziedājusi Adīnu, titullomu “Lucia di Lammermoor”, Mikaēlu, Traviatu, Normu un Margaritu. Ja Latvijas Nacionālās operas izsludinātā oriģināloperu konkursā kritērijs būtu loma soprānam Marinai Rebekai, kuru latviešu komponistu jūs vēlētos redzēt šajā konkursā uzvarām?

Būtu jārunā par jaundarba stāstu, manu lomu un raksturu. Mums būtu jāveido šis darbs kopīgi. Man būtu prasība, lai opera būtu melodiska, labskanīga

un mana loma emocionāli piesātināta un dramatiski interesanta.

Man ļoti patīk Ērika Ešenvalda, Artūra Maskata, Pētera Vaska daiļrade.

Vai kādreiz nācies saskarties ar režisoru, kura prasības, jūsuprāt, nav bijušas savienojamas ar dziedāšanu?

Nācies gan. Tādos gadījumos es atgādinu, ka, pirmkārt, esmu dziedātāja un tikai pēc tam aktrise. Gulēt kājām gaisā uz kāpnēm vai lēkāt vienlaikus dziedāt nav fiziski iespējams. Tā arī pasaku. Parasti visi saprot.

mūsu vidū. Ilgus gadus mēs zvīnām viena otrai, tikāties un apspriedām mūziku un dzīvi. Viņa man allaž būs liels piemērs gan kā māksliniece, gan kā sieviete.

Dziedātāji kā mantru atkārtoti, ka visa pamatā ir darbs, bet laikam tomēr nenoliedzami, ka operas dziedāšanai atbilstošs balss ir Dieva un vecāku dāvana. No kurienes jums tā?

Es tomēr piekritu apgalvojumam, ka būt dziedātājam vispirms nozīmē lielu darbu. Ar balsi nepietiek. Esmu redzējusi un dzirdējusi daudz ārkārtīgi skaistu bal-

Man jaunībā paveicās netikt Latvijas Mūzikas akadēmijā. Esmu liktenim par to pateicīga.

su īpašnieku, kuri diemžēl nekur nav tikusi, jo nevēlējās pilnveidoties, strādāt, mācīties. Pēc balss izskološanas sākas bizness. Dziedātāju ar skaistām balsīm un labu tehniku ir daudz. Bet bez tā ir jāmeklē runāt daudzās svešvalodās, satikt ar kolēģiem, diriģentiem, režisoriem, teātru mākslinieciskiem vadītājiem, ir pastāvīgi jāceļo, mainot valstis, klimatus, laika joslas, ir jāmacās jaunas partijas, jāieņem un pārliecinoši jāatveido dažādi personāži un paralēli vēl jāsniedz intervijas, jābūt fotosesijās, jāmacās jauni teksti, jāpilnveido izruņa, jāmacās kameramūzika, jāstrādā ar pianistiem un pat ar ķermeņa treneriem, jo dziedāšana un skatuve ir arī liels fizisks darbs.

Man tā dēvētās dotības ir gan no manas mammas Olgas puses – viņas tēvs, mans vectēvs vadīja amatieru kori, mana mamma spēlēja klavieres –, gan no tēva Sergeja puses, kur visi laukos strādādami dziedāja. Tētis joprojām labi spēlē ģitāru un mīl mūziku.

» **Dziedāšanu studē daudzi, bet ļoti nedaudziem izdodas sasniegt virsotnes. Kam pateicoties tas izdevies jums? Kas bija būtiskākais, ko nācies pārvarēt?**

Man jaunībā paveicās netikt uzņemtai Latvijas Mūzikas akadēmijā. Esmu pateicīga liktenim par to. Es laikam nekur tālu nebūtu tikusi, jo mājās ir ērti un mierīgi. Bet tā man nācās pārvarēt dažādus šķēršļus, mācīties, strādāt, dzīvot ārzemēs, veidot pašai sevi un pastāvīgi pilnveidoties. Katram ir savs ceļš, un mans laikam ir netipisks. Ja man kas nesanāk, tas nozīmē, ka tā laikam vajag.

Grūtības padara mūs par tiem, kas esam, un savā ziņā norūda.

Lielākais, kas jāpārvar, ir bailes kļūdities un bailes, ka kaut kas nesanāks. Tas ir cilvēciski un gadās laikam visiem šajā profesijā.

Kas ir grūtāk – kalna virsotni sasniegt vai tajā noturēties?

Grūtāk ir noturēties. Tas noteikti. Svarīgi ir saprast, ka virsotne nekad nav sasniedzama. Pat ja citiem liekas, ka esi jau tur.

Kuri bija būtiskākie un izšķirošie pavērsieni jūsu karjerā?

Domāju, 2007. gads, kad pabeidzu Romas konservatoriju, iestājos un izgāju Rosīni akadēmiju un sastapu manu pirmo aģentūru. Tad sākās nebeidzamās noklausšanās, konkursi un meistarklases, dziedāšana, kad esi neizgulējies, slima, no vilciena izlēkusi... Bijis daudz smieklīgu un ne visai atgadījumu. Tad 2009. gadā debiteju Zalcburgas festivālā, pēc kura man nāca daudz darba piedāvājumu un atskārta, ka normālās dzīves māksliniekam nav. Kad katra diena uz nākamajiem pieciem gadiem saplānota, kad laika atpūtai vai kādam pēkšņi izdomātam ceļojumam nav, sajūta kļuva savāda... Pēc tam nāca daudz skaistu debiju – “La Scala”, Vine, Metropole, Minhene, Berlīne, Cīrihe... Dzīve kļuva par virpuli, bet skaistu un burbuļojošu. Pēdējo gadu lielākie notikumi noteikti ir Kerubīni Medeja un Belīni Norma teātri “La Scala”, kur šīs lomas dziedāja leģendārā Marija Kallasa.

Kā dzīvi ietekmē tas, ka jūsu darba instruments ir balss? Kas ir operdziedātājas aizliegtais auglis?

Aizliegto augļu ir daudz, un katram savs. Ar laiku tie mainās. Praktiski var teikt, ka dziedātājs ir atlēts, kuram jāpārvalda gan savs ķermenis, gan savi nervi, gan jāorganizē un jāsadala savs laiks, saplānojot tālu uz priekšu gan darbu, gan ceļojumus, kā arī jāapzinās, ko vari un

ko ne. Visgrūtāk ir atteikties no izrādes vai koncerta, kad esi saslīmusi. Bieži vien pašai ir grūti izvērtēt savu fizisko stāvokli situācijā, kad zini – publikai vajag tevi! Bet tomēr ir momenti, kad svarīgi ir pateikt “nē”.

Katrai profesijai ir sava pievilcība un sava nasta jeb slogs. Kāds tas ir dziedātājai, turklāt pasaulē pieprasītai? Vai jūsu dzīve ir tāda, par kādu bērnbā sapņojāt?

Bērībā sapņoju būt par balerīnu, jo man patika skaistas kleitas, burvīgā mūzika un graciozitāte, ar kuru baletdejojāji izrāda savas emocijas dejā.

Bet tipisks mīts par dziedātājas dzīvi ir apmēram tāds – viņa pieceļas no zi-

tikšanās, darba grafiks... Aģents var vien palīdzēt organizēt lidojumus un atrast dzīvesvietu darba laikam. Mēģinājumu laiks ir divas līdz sešas nedēļas, strādājot sešas reizes nedēļā. Ir jāsaudzē balss, veselība un nervi.

Kā sevi uzturat formā?

Mācos jaunu materiālu, staigāju svai-gā gaisā, kad varu, cenšos labi ēst, ietu-ru mērenu fizisko slodzi, vēl laiku pa lai-kam masāža, akupunktūra.

Mums visiem dzīvē ir brīži, kad darīt nepieciešamo sevi jāpiespiež... Kas palīdz jums?

Es mēģinu pierunāt sevi, ka “tas” drīz būs galā un darbs ne vienmēr ir bauda. Ar laiku dziedātāji iemācās motivēt se-

Montekarlo: bijušais Montekarlo operas direktors Žans Lui Grinda (no kreisās), dziedātāja Karina De, Marina Rebeka un diriģents Rikardo Frica.

da palagiem, pavāre atnes gultā brokastis, tad dīva iziet pastaigāties, pēc tam pava-da rītu, lasot avīzes viesistabā, kas pilna ar puķēm. Kad viņai jādodas ceļojumā, oper-teātris viņai atsūta pretim limuzīnu, kurā kāds iekravā viņas divdesmit čemodānus ar dārglietām, kleitām, smaržām... Viņa lido biznesa klasē, dzerot šampanieti un ēdot melnos ikrus, un galā viņu atkal sagaida limuzīns, kas aizved uz burvīgu dzīvokli, ko teātris viņai sameklējis un apmaksājis un kas atkal ir pilns ar puķēm un dāvanām. Pāris dienu viņa pamēģi-na, un tad ir izrādes, pēc kurām viņu nēsā uz rokām, apber ar puķēm, pasniedz dā-vanas, ved uz restorāniem, aicina vakari-nās, dāvina dārglietas... Nekas no tā nav taisnība. Mūsdienās dziedātājs pats ir kā uzņēmējs. Tev pašai jāorganizē savs laiks,

vi. Ja nepalīdz, tad piesolu sev, ka gulēšu gultā visu nākamo dienu. Ja ārā nav auksts – tad solu sev saldējumam.

Vai ir principi, kurus dzīvē vienmēr ievērojat un nekad nepārkāpjat?

Daži nāk no Bībeles. Nedari citam, ko negribi, lai darītu tev, nesplauj akā, no kuras vēlāk dzersi, nevēlies cita man-tu – tas ir arī par skaudību... Ir vēl da-ži, kas ir vērtīgi, – nenodari citam “lai-mi”, jo neesi Dievs, lai lemtu, kas citam ir labi un kas slikti. Katram savs likte-nis, viedoklis, vēlmes, gaume. Cieni se-vi un citus.

Ja jums būtu absolūti brīvs mēnesis, kam jūs veltītu savu laiku?

Ģimenei, grāmatām, savam ķerme-nim, mājai, varbūt braucienam uz kādu apgarotu vietu.

Publika iet “uz Rebeku”, “uz Ga-ranču”... Uz ko operā ejat jūs?

Es neēju! Galvenokārt tāpēc, ka, klausoties operu, es arī strādāju. Man pat mājās citreiz negribas mūziku klau-sīties, kur nu vēl operu!

Bet ko jūs teiktu kādam cilvēkbērnam, kas nekad nav bijis operā, kāpēc ir vērts to redzēt?

Opera ir unikāls žanrs, jo apvieno se-vi vairākas mākslas – mūziku, poēzi-ju, dziedāšanu, deju, horeogrāfiju, tēlo-tājmākslu, gleznošanu, gaismu mākslu. Kad viss sakausēts vienam mērķim – aizkustināt un aizraut sev līdzī skatītā-ju – tad opera ir labāka par zālēm. Viens japāņu zinātnieks – Masaru Emoto – ir

Violetas Valerī Iomā Džuzepes Verdi “Traviatā”.

atklājis, ka mūzikai ir milzu iedarbība uz ūdens kristālu formu un struktūru. Tā kā 75 procentus no cilvēka ķermeņa veido ūdens, var teikt, ka Emoto pēti-jums pierāda – mūzikai ir tieša iedarbī-ba arī uz cilvēka fizisko ķermeni. Tātad klausīties labu mūziku, un operu tajā skaitā, ir veselīgi.

Jūs esat arī skaņu ierakstu kompā-nijas “Prima Classic” dibinātāja un īpaš-niece. Kādēļ vispār spērāt šādu soli?

Kādēļ? Apzinos, ka dziedāšanai agri-vai vēl pienāks gals, bet mūzika ir ma-na dzīve un es vēlos būt tajā, būt kopā ar mūziķiem, arī pašai pēc kāda laika vairs nedziedot un neesot uz skatuves.

Ar mūsu skaņu ierakstu kompāni-ju ir sadarbojušies 98 mākslinieki – ko-ri, orķestri, pianisti, ģitāristi, diriģenti

koklētāji, čellisti, vijolnieki, lautisti, komponisti... Līdz šim esam izdevu-ši vairāk nekā simt albumus. Lielākais gandarījums, ka reiz satikti mākslinie-ki paliek pie mums un arī savus nāka-mos albumus viņiem patiek ierakstīt mū-su skaņu ierakstu kompānijā, kaut arī dodam pilnīgu izvēles brīvību. Jā, pa-tiesībā agrāk nekad nebūtu iedomāju-sies, ka kļūšu skaņu ierakstu kompānijas īpašniece. Vēlme radīt ko savu nāca no kārtējās neiespējamības iet parasto ce-ļu. Līdzīgi kā toreiz, kad netiku Latvijas Mūzikas akadēmijā. Pirms savas skaņu ierakstu studijas dibināšanas biju sadar-bojusies ar vairākām citām – “Warner”, “Deutsche Gramophon”, “BR-Klassik”,

ātrāk būtu, viņuprāt, okei rezultāts, bet tas nenozīmē, ka tas būs arī manis cerē-tais rezultāts. Mūsu skaņu ierakstu kom-pānijā darbam nav laika ierobežojuma, strādājam, kamēr dabūjam vajadzī-go rezultātu. Tas ir liels luksuss mūsdie-nu mārketinga pasaulē. Bet mēs atstā-jam liecību vēsturei. Un ir vērts pie tā piestrādāt.

Ko visaugstāk vērtējat cilvēkos?

Godīgumu, sirsnību, vienkāršību, cilvēcību.

Un kas ir svarīgākais dzīvē?

Mūsu ģimene un mūsu bērni. Attie-cības ir visgrūtākais dzīvē, un to kop-šana prasa laiku, pacietību, gudrību, pašatdevi.

Agrāk nekad nebūtu iedomājusies, ka kļūšu par skaņu ierakstu kompānijas īpašnieci.